

templomba.“ — Újak jönnek. Új örömnnyilváníások: „A jó Isten áldja meg drága elüljáróinkat!“ — „Önnek milyen szalag van benne?“ — „Önnek melyik imánál van bejegyezve?“ — „Mennyi szentáldozási ima!“ — „Jaj, hány keresztút!“ — „Drága kis könyvem!“ — Ölelés újból. „Vajjon az én védőszentemről van e benne ima?“ — „Itt van Xavéri szent Ferenc imája!“ — „Hol, hányadik lapon?“ — kérdik egyszerre többen is. „A 440-ik oldalon van gyönyörű!“ — „A 802-en is!“ — „Hát a 806-ik oldalon!“ — Alig győzzük fölkeresni a sok szép imát!

De még a legnagyobb öröm is áldozatot kíván; közeledik a két óra, menni kell az iskolába! Búcsúzás. Alig tudnak megválni a kedves tárgytól. Három-négy még egyszer visszajön, hogy még egy búcsúpillantást vessen a könyvre.

Azt hisszük, megbocsátja a jó Isten, hogy ma igen keveset tudunk csak rágondolni a tanítás tárgyára; s bizony megdobbantak a szívek, mikor végre 4 órát csengettek. Mindenki könyvéhez sietett, nézegette.

Hát még másnap a szentmisén! Mintha 30 ministráns lett volna egy helyett; mindenki könyvét szívére szorítva érkezett. Volt lapozgatás! Délelőtt órákőzben is befut valaki, legalább egy pillanatra, hogy könyvét megnézzze.

Majd jön a szűnóra. Mindenki beszámol, mi újat fedezett föl. Imakönyv-tok varrása, szentképek rendezése. Közben gyakori fölkiáltás: „Isten áldja meg a mi drága elüljáróinkat!“

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

8. ÉVFOLYAM.

1922.

4. SZÁM

TARTALOM: Hogyan tisztelte b. Anyánk sz. Vincét? — B. Lujza elvei. — Megújulás IX. — Szent hivatásunk szépsége. IV. — Új hajtás a társulat életfáján. — Tanító-nővéreink figyelmébe. — Első híradás. — *Szűn-
órák: Mária-gemétek majja hária-remetén.*

Hogyan tisztelte meg Boldog Anyánk Szent Vincét.

Részlet főtiszt. Verdier generális-nya konferenciájából.

Boldog Lujza anya nem érzéketlen az iránta kifejezett tiszteletük, hódolatuk iránt, nővéreim; szívesen veszi azokat. Mindazonáltal főhaja, szíve vágya az, hogy erényeiben tiszteljék, azaz utánozzák, járjanak nyomában. „Mily gyönyörű képet állít Isten lelki szemeik elé, nővéreim!“ mondotta szent Vince 1660-ban.

Szinte zavarban vagyok most, nővéreim, hogy erényeiről beszéljek, mert e részben ugyancsak egész kötetre valótlalálnek. Lelkének gyönyörűsége kertjében, ahol ezer virág vonz illatával, szép természetével, választanom kell, melyiket szedjem, melyiket kínáljam önöknek? Elmélyedve tárgyamban, elővettem amaz iratokat, amelyek Lujza anya boldoggáavatására vonatkoznak. Olvasás közben feltűnt, mily nagyon hangsúlyozza az Egyház azt a viszonyt, amely boldog Lujzát szent Vincéhez fűzte. A Boldogról szóló zsolozsmában ezt találjuk: „Boldog Lujza szent

Vincének mindenben engedelmes volt.“ A római martyrologium így dicséri : „Szent Vince kiváltságos tanítványa.“ A boldoggáavatási okmány pedig azt állítja, hogy ő az volt szent Vincének, ami szent Skolasztika szent Benedeknek, szent Klára Assisi sz. Ferencnek, sz. Chantal szalézi sz. Ferencnek.

És én e részben mélyértelmű tanulságot fedezek föl ; azt t. i., hogy boldog Lujzának jellegzetes, tehát főérénye : az engedelmes alárendeltség volt ; ő szent Vincében mindenkor atyját és főnökét tisztelte. Ez az tehát, amit most lelki szemek elé akarok állítani. Hadd beszéljen ő maga önmagához, nővéreim, az ő ajkaival mondom ma önöknek : „Nővéreim, tisztelni akartok engem, mint Anyátokat ? Jól van ; de nézzétek csak, miként tiszteltem én szent Vince atyámat, aki egyszersmind a ti atyátok is ; lépjetez nyomaimba s kövessetek engem !“

Boldog Lujzának szent Vincéhez való viszonyát tekintve háromféle időszokról beszélhetünk : az első 1625-től 1629-ig tart ; ez volt a várakozás ideje, illetve Anyánk szemináriuma. Ez idő alatt valóban mintaképe volt ő az igazi szemináriumi nővérnek.

A második időszak 1629-től 1633-ig tart ; ez volt a szeretetművekbe való bevezetés időszaka, amikor a nővérek elhagyják a szemináriumot, hogy hivatásos munkájuknak éljenek. Boldog Lujza szent Vince iránti engedelmes ségével példát ad nekik, hogy ők is engedelmeskedjenek szolgáló-nővéreiknek.

Végre a harmadik időszak 1633-tól 1660-ig tart. Ez idő alatt boldog Lujza szent Vince jóváhagyásával, teljes beleegyezésével és vezetése mellett intézeteket alapít és vezet a társulatot, egyre példát adva a különböző tisztségekben alkalmazott vezető nővéreknek, valamint a szolgáló-nővéreknek is, hogy teljes alárendeltséggel a felettes elöljárók iránt, az ő kormányzásuk alatt, velük egyet-

értve vezessék és igazgassák a rájuk bízott tisztséget, házat, tartományt. Boldog Lujza mindezekben világosan mutatja, hogy leányai miként tiszteljék lelki atyjukat, anyjukat, főnökeiket, szolgáló-nővéreiket, igazgatójukat, igazgatónőjüket.

Nézzük most kissé közelebbről e három időszakot.

A szeminárium ideje 1625-től 1629-ig. Nem természetes rokonszenvvel kezdődött boldog Lujzának szent Vincével való érintkezése. 1623-ban természetfölötti kinyilatkoztatás megnyugtatta őt lelki vezetőjét illetőleg, hogy t. i. Isten maga vezeti majd hozzá és mutatja be neki ; s ez meg is történt. Lujza ugyan idegenkedik tőle és vonakodik őt elfogadni, de azért mégis megadja magát. Lelekiatyja iránt tanusított tiszteletes hódolata tehát mindenképen természetfölötti. Ime tökéletes mintaképe annak, hogy miként visel tessünk Krisztusban atyáink és anyáink iránt. Boldog Lujza imádságban, elmélkedésben, önmegtágadásban, lelki elvonultságban, a világtól távol dolgozgat és kézimunkál szent Vince és a misszionáriusok számára ; így tölti el szemináriumi idejét. A szó szoros értelmében szemináriumot végez. Közben unalom fogja el őt, a napok hónapoknak tűnnek fel előtte, úgy érzi, hogy tétlenkedik ; türelmetlenség vesz rajta erőt, ám szent Vince nem szűnik meg lelki vezetője, igazgatója lenni, még pedig energiájának teljes kifejtésével.

Gyakran föl szólítja lelki gyermekét az isteni Üdvözítő rejtett életének követésére ; hogy tisztelje a Fiú Isten ismeretlen, látszólagosan tétlen életét. Inti őt, hogy ne foglalkozzék jövőjével, hanem hagyatkozzék teljesen a mennyei Atya jószágára, akinek van gondja reá, hogy ne előzze meg az isteni Gondviselés szándékait ; tartsa számon és számoljon is be az ez ellen felmerült gondolatokról, elkövetett hibákról, viselkedéséről.

És boldog Lujza, jó szemináriumi nővérként, egysze-

rúséggel vezetted magát azáltal, akit atyjának nevezett, s kit oly nagyon szeretett Urunkban.

Vannak, akik szent Vincének ezt az eljárását szemérvetik, mivel szerintük a társulat keletkezését ezzel csak késleltette. Azonban mekkora félreértése ez az Isten útjainak! Mily tudatlanságra valló gondolkodás ez a szeretet leányainak szellemét illetőleg! Épen úgy van ez, mintha azzal vádolnának bennünket, hogy a szeretet leányait működésükben akadályozzuk azzal, hogy a benső életet, azaz az imádságot, az Istennel való egyesülést sürgetjük és ajánljuk nekik. Pedig ha ez a benső élet kivessze belőlük, mily hamarosan tűnnének el a társulattól a valódi irgalmas nővérek és közönséges ápolónők, tanítónők stb. fajulnának. Vajjon nem volnának-e ezek a társulat feloszlásának előjelei?

Nagyon is tisztelem tehát szent Vincében éppen azt, hogy boldog Lujzát a rejtett életben nevelte és megszilárdította benne az Isten szent tetszésében való megnyugvást, mérsékelte buzgalmának tüzeit. Boldog Lujza lelkében lerakta ezzel a társulat szellemének alapját. Szent Vince tehát méltán a társulat atyja. Tiszteljük őt, jó nővéreim, miként boldog Lujza is tisztelte őt!

1629-től 1633-ig a szeretet-egyesületek alakulnak meg Párisban. Boldog Lujza buzgósággal él ez új műnek, de — mint a breviárium említi — szent Vince igazgatása mellett. Ugyanezen fegyelem hatása alatt látogatja meg a falvakon működő szeretet-egyesületeket; nagy lélekkel gondozza a betegeket, a kis leányoknak a kátét magyarázza, iskolákat alapít, tanítónőket formál az iskolák számára. Szóval, ő a szeretet leányainak tanoncveit éli atyjának, mesterének, szent Vincének iskolájában.

A mester a művek megkezdését kétségkívül lelki tanítványára bizza; sőt olykor fölszólítja, hogy szabad folyást engedjen az Úr szellemének és menjen oda, ahová

az őt vonzza, viszi. Ám ilyenkor is hogyan öröködik fölötté; úgyszólván minden mozdulatát megfigyeli. Szép tanulmányt nyújtanak nekünk szent Vincének ez időszakban boldog Lujzához írt levelei. Világosan kiérezni ezekből azt az igazi atyai jószágot, amellyel irányítja, bátorítja, lelkesíti, majd pedig Isten nevében útra készíti. „Isten legyen vándorbotja göröngyös útjain, a napnak tikkasztó hőségében hűvös árnyéka, esőben, fagyban meleg takarója, fáradalmi közepette édes pihenőágya és végre erőköszlete a munkában.“ Az egyik helyen kérde tőle, hogy szíve nem kívánja-e őt Montmirailba; máskor meg éppen ellenkezőleg rendreutasítja túlbuzgósága miatt, félti gyenge tüdejét, fejét. Másutt meg szabályozza tevékenységét és megjegyzi, hogy többet ér az engedelmességnek egyetlen ténye, mint egy egész hegyre való jó cselekedet, melyeket önkényűleg végzett volna. És boldog Lujza lelki atyjának parancsára jön, megy, visszatér, távozik; szóval olyan, mint az evangéliumi százados szolgája, aki azt cselekszi, amit neki parancsolnak: odamegy, ahová küldik és visszatér, ha vissza kell térnie stb. Szent Vince ezen erélyes fegyelmezésével boldog Lujza egyéniségébe mélyítette azt a készséges fegyelmet, amely mindig megvolt a társulatban, azt a fegyelmet, amely szárnyakat kölcsönzött a nővéreknek, mikor az engedelmesség végrehajtásáról volt szó; azt a fegyelmet, mely nélkül a nővérek óriási hadserege csak veszélyessé válhatnék. Köszönjük meg tehát a jó Istennek, hogy oly anyát adott önöknek, aki akaratát alá tudta rendelni a szigorú fegyelemnek és olyan atyát, aki bölcs vezetésével és következetes fegyelmezéssel oly hadsereget tudott szervezni, mely Krisztus táborának mintegy kiváló büszkesége, öröme.

Ezért is mélységes hálával, tisztelettel tartoznak szent Vincének!

1633-tól 1660-ig tart Lujza tevékenysége teljes kifej-

lődésének időszaka. A társulat 1633 november 29.-én alakul meg. Marillac Lujza anyjává lesz, hogy mi módon, arról már beszéltem; de egyben szent Vince is atyja ennek a társulatnak. Utóbbi időben — úgy látszik — szent Vincét meg akarják fosztani ettől az öt jogosan megillető dicsőségtől. Történetírók és szónokok De Marillac Lujzát szent Vince elé helyezik, ami valóban csak jámbor túlhajtás. Elsőbben is boldog Anyánk tiltakoznék ellene, ha a szentek egyáltalán törődnének magasztaló dicséretekkel. És különben is ember ne válassza el azt, amit Isten egybekötött. Tiszteljék tehát nővéreim atyjukat, szent Vincét és anyjukat, boldog Lujzát. Amint hogy boldog Lujzának bizonyos előérzete volt a társulat keletkezéséről, hasonló látunk szent Vincénél is. 1632-ben Marillac Lujzához intézett egyik levelében ugyanis ezt olvassuk: „Az Úr Isten Önt dicsőségének előmozdítására akarja használni“. S ugyebár szent Vince fektette boldog Lujzába és ezzel egyben a társulatba a szeretet-leányainak szellemét; ő alapította a szeretet-egyesületeket, amelyekből, mint a gyümölcs a fából, pattannak ki az irgalmasnővérek.

Szent Vince missziós útjai és teendői közben tobozta a jelölteket, ő teszi szóvá először a nővérek kiképzetésének kérdését és szükségességét, ő keres alkalmas Directrice-t és meg is találja Le Gras anya személyében, ki — mint a breviárium mondja — szent Vince tanácsára maga köré gyűjtötte a kiképezendő fiatal leányokat.

Bár szent Vince Lujza anyára bizza mindazt, ami őt illeti, — így az anyagi gondokat, a kellő ismeretek megszerzését, a fegyelmezést, a napirend megállapítását, — s boldog Lujza tökéletesen meg is oldja mindezt, de mellette szent Vince korántsem mond le a nővérek lelki kiképzéséről sem. Sőt teljes odaadással tölti be atyai és nevelői tisztét, úgy, hogy minden egyes nővér nevelését

külön-külön szívén viseli. Leveliben ilyképen érdeklődik felőlük: „Halad-e ez a jó leány, vajjon remélhetünk-e tőle valamit? Legalább egy szót írjon róluk is, kérem.“ — Havonkint fogadja őket; külön-külön foglalkozik velük és csak Isten tudja, mennyi jót tesz lelkükben! Az egyiket buzdítja, a másikat rendre utasítja, a harmadikat hivatásában megszilárdítja stb.

Legnagyobb nevelői hatását azonban konferenciáiban fejtette ki, melyeknek nagy horderejét felértve, Lujza anya összegyűjtögetett. Neki köszönhetjük, hogy a társulat eme kincsnek birtokában van. Ezen konferenciák és tanácskozások révén — amelyeken szent Vince maga elnökölt — ad életet a társulatnak, megóvja a tévedésektől, visszatartja a ballépésektől s így elhárítja a fenyegető veszélyeket, jóváhagyja vagy elveti ezt vagy azt a szokást. Így lassan-lassan megállapítja a társulat szellemének lényeges elemeit; megalkotja testét-lelkét, szóval, ő a társulat atyja, alapítója, főnöke, és boldog Lujza is ilyennek tiszteli.

Tökéletesen engedelmeskedik neki, azaz alárendeli akaratát, ítéletét. Semmit sem tesz az ő tudta és beleegyezése nélkül. Mindenért engedélyt kér, mint egy szemináriumi nővér. Engedélyt kér a bőjtöléshez, a szent áldozáshoz, az érvágáshoz, hogy látogatóba mehessen egyik rokonához, aki betegen fekszik. Kéri, hogy a nővéreket összehívhassa Portail úr levelének közlése végett; hogy valamely peccsenyehúst elfogadhasson Ventadour hercegasszonytól, aki azt az egyik háznak szánta húsvét napjára. Továbbá van tőle egy levelünk, amelyben 19 pontba foglalja engedélyeit, kérelmeit. Szent Vince sebtében így válaszol neki: „Jó, helyes, tegyen úgy stb.“

Még szent Vince távollétében sem akar szabadon rendelkezni, hanem kéri, hogy jelöljön ki számára valakit, akihez kételyeiben fordulhat. Le Gras anya úgy engedel-

meskedik, mint a gyermek; inkább meghalna, mintsem az engedelmesség alól kivonja magát. Lelki vezetőjéről szólva, a jó Istenhez így kiált föl: „Te tudod, Istenem, hogy nem hitetek el vele semmi valótlant; és nem akarom, hogy olyanra adja engedélyét, ami akaratod ellen volna.“

Le Gras anya engedelmissége mellett az aggódó, gyöngéd szeretet is szépen nyilvánul szent Vince iránt. Nyugtalankodik egészsége miatt, gyógyszereket küld neki. Távolléte lehangolja, ír neki, sőt 1660 január 4.-én a tövissel koszorúzott Jézus képét küldi neki a megjegyzéssel, hogy nem talált alkalmasabbat, amivel fájdalmát enyhíthetné.

Hogy engedelmissége mennyire erős volt, mutatja, hogy nézeteltérés esetén épúgy engedett, mint amilyen megadással fogadta kérelmének megtagadását. — „Sohasem érzek nagyobb örömet, mint amikor ellenkezésre találok“, — írja egyik levelében.

Állításából kifolyólag következtethetjük, hogy éppen halálos ágyán érezhette magát a legboldogabbnak, amikor szent Vince utolsó kérését tagadta meg tőle. Azt óhajtott volna ugyanis, hogy szent Vince őt személyesen megvigasztalja; ám a szent aggastyán betegsége ezt lehetlenné tette; így hát legalább néhány vigasztaló sorát szerette volna olvasni, szívéhez szorítani és úgy meghalni. De nem, Szent Vince jól ismerve erős lelkét, megvonta tőle ezt az utolsó vigaszt és egyszerűen azt üzenté neki, hogy menjen az égbe, nemsokára majd ő is követni fogja. És boldog Lujza engedelmeskedve égbe szállt.

Néhány hónap mulva pedig, midőn lelki vezetőjének őrzőangyala hírül hozta neki, hogy szent Vince lelke útban van az ég felé, vajjon nem ismétlődött-e meg az a jelenet, amely szent Chantal halálakor történt? Igen! Látom, amint szent Vince lelke tüzes golyó alakjában az égbe emelkedik és látok egy másik hozzá hasonlót, boldog Lujza

lelkét, mely lelki atyja elé sietve leszáll az égből, hogy vele örökre egyesüljön s mindketten a Szentháromság végtelen tűzében örökre Istené legyenek. Ez a felbont-hatatlan egybeolvadás képe annak az egymástól elválaszt-hatatlan tiszteletnek, amellyel mindkét alapítójuknak tartoznak. „Tiszteljed atyádat és anyádat!“ — A legfőbb eszköz pedig ehhez boldog Lujza engedelmisségének hűséges követése, utánzása.

Boldog Lujza Anyánk elvei.

33. Szűzesség.

1. Jézus Krisztus megtestesülése és a szűz Anya imái által kérjük a jó Istentől a tisztaság kegyelmét.
2. A kereszttől tövében kezdjük gyakorolni a tiszta szeretetet az Úr Jézus példájára, aki a mezők virágának és a völgyek lilomának mondta magát.
3. Két erény szükséges a tisztaság megőrzésére: a szerénység és a magány szeretete.
4. Külső összeszedettség nem lehetséges a belső nélkül, mely abban áll, hogy az emlékezet Istennel foglalkozik, az elme törekedjék öreá gondolni, az akarat őt szeresse és az ő tetszését keresse minden dologban.
5. A magány szeretete elszakítja a lelket a világtól és annyi érintkezést enged meg vele, amennyi a szeretet műveinek gyakorlására szükséges.
6. Nagy tisztelettel viseltessenek az egyházi személyek iránt és szerény tartózkodást tanúsítsanak minden férfival szemben, bármilyen állásból való legyen.
7. Remélem, hogy szent angyala sokszor emlékezteti a köteles szerénységre.
8. Szerénységük mutatja majd meg, hogy önök arái a királyok királyának, akinek minden hatalom meghódol.

9. Egyetlen anyánk, a boldogságos Szűz legyen mindenkor szemük előtt, mint a szüzesség példaképe.

Megújulás IX.

Mit tegyünk a szeretet érdekében.

4. *Kérjünk egymástól bocsánatot és bocsássunk meg szívesen egymásnak.*

Hibázni emberi dolog; a hibát jóvátenni dicsőség. Bármennyire is iparkodunk, szinte elkerülhetetlen, hogy a társas együttélésben itt-ott meg ne bántsuk egymást és neheztelésre okot ne adjunk egymásnak. Egy kis surlódás, kis összeütközés könnyen megesik. Egy-egy meggondolatlan szó vagy megjegyzés hamar kicsúszik ajkunkon és kész a baj. Megegett ez az Úr Jézus iskolájában is az apostolok között, különben szent Péter nem kérdezte volna az Üdvözítőtől: *Uram, hányszor vétkezhet ellenem atyámfia, hogy megbocsássak neki: hétszer-e?* Nem is mondott olyan kis számot; ami elárulja, hogy egymás megértése nem is volt olyan ritka eset közöttük. S mit felelt az isteni Mester? *Nem mondom neked, hétszer, hanem hetvenhétszer.* (Mát. 18. 28.)

Ez a nagy szám napnál világosabban bizonyítja, hogy a kegyes Üdvözítő mennyire számontartja sokoldalú fogyatékosságunkat és emberi gyöngeségünket. Ő, a jószágos Mester nem kíván tőlünk lehetetlent. Jól tudja szent-széges Szíve, hogy amíg e romlott természet igája alatt nyögünk, osztályrészünk a szakadatlan küzdelem; az elesés pedig a küzdelemnek természetes velejárója.

Eltekintve tehát attól, hogy nem szándékosan, nem rosszakarattal sértjük meg egymást, — mert ezt sohase szabad tennünk, — nem lesz itt szó arról, hogy sohase bántsuk meg egymást, hanem arról, hogy ha már emberi

gyarlóságból megegett a baj, tegyük ismét jóvá hibánkat. A legszebb és egyszersmind a legtermészetesebb módja e jóvátételnek az, hogy mihelyt beláttuk gyarlóságunkat, megalázódunk, bocsánatot kérünk egymástól és szívből meg is bocsátunk egymásnak. Szépen jegyzi meg szent Bernát: „Csakis az alázatosság állíthatja helyre a megsértett szeretetet.”

Megkívánják ezt tőlünk szent Alapítóink is; hiszen szép szabályainkban így írják elő: *Ha azonban mégis megtörténnék, hogy egyik nővér a másikat emberi gyarlóságból megbántotta volna, el ne mulassza, hogy tőle azonnal vagy legalább este lenyugvás előtt bocsánatot ne kérjen.* (V. f.)

Ha szent szabályunknak ezt a megható előírását mindannyiszor valóra váltanók, valahányszor egymás ellen vétünk, és főképen, ha mindkét fél abban a szellemben tenné jóvá hibáját, amelyben ugyanez a szabályrészlet folytatólagosan kívánja, akkor ki van zárva, hogy szeretetlenség, ellenszenv vagy ellenségeskedés lábra kaphatna családjainkban.

Hála Istennek, a kölcsönös bocsánatkérés szokása nagy általánosságban fennáll. Csak az a kár, hogy nem egyszer csupán a szabály betűjének, nem pedig szellemének teszünk eleget. Bocsánatot kérünk ugyan egymástól, a valóságban azonban nem bocsátunk meg mindig tökéletesen. Mit tesz megbocsátani? Megbocsátani annyit tesz, mint a megbántást olybá venni, mintha az meg sem történt volna, vagy más szóval: szándékosan nem foglalkozni vele. Akadhat nővér, aki nemcsak szívében, de szóval is mondja: megbocsátok, de elfelejteni nem fogom. Egy másik nem mondja ugyan ki gondolatát, de idegenkedéssel, szótlansággal érezteti megbántójával neheztelését. Nem egyszer a betegeknek, gyermekeknek vagy az alkalmozottaknak is feltűnik, hogy két nővér már napok, sőt

hetek óta nem beszélnek egymással. Megbocsátás-e ez? Nem. Mert aki szándékosan megtüri szívében a keserűséget és a megbántás okozta neheztelést, annak a szívében csakhamar gyökeret ver a közömbösség, idegenkedés, feszesség stb. Nem sok kell hozzá, csak egy-két össze-tűzés, és kifejlődik mindkét félben az ellenszenv, az elke-seredés, a harag; utóbbi pedig szülőanya a vétkek hosszú sorozatának.

Ez a fanyar gyümölcs eléggé bizonyítja, hogy a meg-bocsátás nem jött szívből és ezért számúzve is van onnan a lelki béke és boldogság. Senki sem lehet igazán boldog, ha szeretetlen, ellenséges érzelmeket táplál szívében nővértársa iránt. S ha emellett mégis nyugodtnak és boldognak tartaná magát valaki, az volna még a legnagyobb baj és önámítás, ami az elkárkozás veszélyébe sodorhatja lelkét. Szent Alfonz mondja: „Meg nem bocsátani annyit tesz, mint magunkat megátkozni.“

Saját ideigvaló és örök boldogságunk sürgeti tehát, hogy ha már bocsánatot kérünk egymástól, bocsássunk is meg teljes szívből. Szépen jegyzi meg szent Pál: *Vala-mint az Ur megengedett, úgy ti is!* (Col. 3. 13.) — S a szentírás máshelyütt: *Isten a tenger mélységébe veti minden bűnünket.* — Ami egyszer a tenger fenekére került, az onnan többé napvilágra nem jön. Íme, a nagy Isten ilyen önzetlenül, ilyen tökéletesen bocsát meg nekünk, és mi talán még egy-két, sőt tíz év múlva is szemrehányó-lag hozakodnánk elő azzal, amivel nővértársunk valamikor megbántott?

Örvendjünk szívünk mélyéből, ha az életben itt-ott alkalom nyílik nagylelkű megbocsátásra. Alkalom ez arra, hogy legalább némileg viszonzzuk a mennyei Atya vég-telen irgalmát és szeretetét, amellyel tömérdek megbán-tásainkat megbocsátja. Alig van cselekedet, amely istenibb volna, mint a szeretetteljes, nemeslelkű megbocsátás, és

viszont nincs hiba, amely ördögibb volna, mint a meg-nem-bocsátás.

A társulati életben a mindennapi szentáldozás mellett ez a vétkek el sem képzelhető. Hiszen a szeretet leányá-nak ismertetőjele a bántalmak alázatos elviselése és nagy-lelkű megbocsátása.

Ebben a nemes nagylelkűségben kitűnt k. Bernadett nővér is, akit már néhányszor említettünk. Egyik nővértársa így nyilatkozott róla: „Annyira alázatos és szeretetteljes volt, hogy soha senki meg nem sérthette. Eger-ben, ahol tevékeny életének utolsó éveit töltötte, több olyan nővérral kellett együtt dolgoznia, akik értelmi szem-pontból nem voltak egészen beszámíthatók. Volt közöttük különösen egy, aki sehogysem szívelhette a jó Bernadett nővért és ellenszenvében annyira ment, hogy úgy taszi-gálta és lökdöste őt, hogy csaknem elesett. A jó nővér az ilyen méltatlan bánásmódra szelíden csak ennyit felelt: „Bánhat velem, ahogy akar, mindent megbocsátok, csak arra kérem, ne világiak előtt tegye, mert ezért Önre neheztelni fognak!“ — Ez az önmagát felejtő, alázatos szeretet. Ki tudja, hány meg hány ilyen nemeslelkű nővér van a szeretet-leányáinak 37.000 főnyi szép táborában! Nem akarnók-e mi is mindnyájan a nemesek nagylelkű számát szaporítani?

Mivel a megbántás a legtöbb esetben kölcsönös szokott lenni, most még arra a kérdésre kell megfelelnünk: ki kérjen előbb bocsánatot?

1. A dolog természete úgy kívánja, hogy elsősorban az a nővér alázódjék, aki hibásabb. De éppen ez okozza a legnagyobb nehézséget, ha kenyértörésre kerül a sor. Mindegyik a kevésbé hibásnak tartja magát és így egyik a másikra vár. Hát jól vigyázzunk! Aki igazán törekszik tökéletességre, nem méri centiméterrel, nem latolgatja, mit kell okvetlenül tennie, vagy kerülnie, hanem örül, ha

alkalma nyílik az erény gyakorlására. Így a bocsánatkérésben is mindig az erényesebb alázódik előbb.

2. Ha valmely esetben az egyik fél teljesen ártatlan s a hibázó nővér nem kér bocsánatot, köteles-e a másik őt megelőzni? Aki nem hibázott, nem is kérhet bocsánatot; de jól teszi, ha megelőzi a hibázót azzal, hogy barátságosan kibékíti, mert az édes Jézus határozottan mondja: *Ha ajándékokat az oltárhoz viszed és eszedbe jut, hogy felebarátodnak van valamije ellened, akkor menj, békülj ki vele* stb. . . . De könnyebb is a kibékülés annak, aki kevésbé hibás — és nagy az érdeme.

Szent Vincéről olvassuk, hogy egyszer, amikor már felöltözködött volt a szentmiséhez, eszébe jutott, hogy egyik testvér neheztel reá. Letette tehát a szentöltönyt és keresésére indult. Bejárta az egész házat, míg végre a pincében megtalálta az illetőt, ahol térdénállva kért tőle bocsánatot. És nemcsak egyszer, számtalan esetben előzte meg dicső Atyánk megbántóit bocsánatkérésével. Egyáltalában az alázódásban és szíves megbocsátásban utolérhetetlen példaképünk dicső Atyánk. Még halálos ágyán is megható módon nyilatkozott meg alázatos és nagylelkű szívének nemessége. A kérdésre, hogy megbocsát-e mindenkinek, utolsó erőfeszítéssel még ennyit mondott: „Még soha senki . . .“ Pedig hosszú, tevékeny életében mennyi szemrehányást, megszólást és rágalmat kellett eltűrnie! s mégis azt vallotta, hogy soha senki meg nem bántotta. Ez a nemes feledés a szentek bosszúja. Jóságos Atyánkban csakugyan tetté vált a gondolat: megbocsátani annyit tesz, mint elfelejteni.

Ilyen ragyogó példa mellett, mi, ennek a végtelen alázatos atyának leányai megtűrnök-e lelkünkben a megbántásnak emlékét napokon, heteken, sőt éveken át? Mi nem tudnók meghajtani fejünket és térdünket az előtt, aki minket megsértett? Távol legyen ez tőlünk! Szol-

gáljon szent Vince dicséretére és öröme, hogy magyarországi leányai valamennyien követik a nagylelkű megbocsátásban.

Istennek legyen hála! nem ritkán fordul elő az az eset, hogy mikor az egyik fél bocsánatot kér, a másik nem is tudja, hogy megbántották. És ez így van rendjén. Hogy ez mindnyájunknak sikerüljön, és a testvéri szeretet ép és sértetlen maradjon közöttünk, álljon itt egy kis recept a használati utasítással együtt: 1. Ne sértődjünk meg minden kicsiségen. A nagy lelkeknek az a sajátsága, hogy mindent kicsinynek látnak. Nem mintha a dolog kicsiny volna, hanem azért, mert ők nagyok. Miként a magasban röpködő sas, ők is felülemelkednek az élet számtalan kellemetlenségén. Porszemecskének tekintenek mindent, ami nem Isten. S éppen azért, mert lelkük magasabb légkörben jár, nem ütköznek bele minden kis göröngybe, de még a magas hegyekbe sem.

A kicsiny, törpe lelkekre jellemző viszont, hogy mindent nagynek látnak. Nem azért, mert a dolog nagy, hanem mert ők kicsinyek. Minden szúnyogot elefántnak, minden göröngyöt hegynek tartanak. Nos, kik közé tartozunk most és akarunk tartozni a jövőben?

2. Ha akarva, nem akarva megbántottuk egymást, bocsássunk meg mindjárt tökéletesen egymásnak és a világnak se kössünk barátságot a neheztelés és idegenkedés érzelmeivel. Míg kicsiny a tűz, könnyen eloltható; míg kicsiny a palánta, könnyen kitéphető. Ne várjunk soha addig, míg a kis neheztelés ellenszenvvé, majd ellenségeskedéssé fajul. Ha a baj elmérgesedett, hiába lesz minden erőlködésünk; amint sokszor nagy tűzvész eloltásában is meddő minden igyekezet. A kárt, a pusztulást pedig nem az, akire neheztelünk, hanem saját lelkünk sínyli meg. Hogy ezt a nagy bajt kikerüljük, csináltassuk meg Jézus Szentséges Szívének gyógyszerházában a

recepten előírt orvosságot és szedjük be szorgalmasan. Alkatrésze: alázatosság és nagylelkű szeretet.

Végül meg kell még jegyeznünk, hogy a bocsánatkérésnek csak olyankor kell térdenállva megtörténnie, ha komolyan megsértettük egymást. Minden apró-cseprő hibáért nem szükséges letérdelnünk és egymást átölelnünk. Pl. ha véletlenül meglöktünk valakit vagy más akaratlan kellemetlenséget okozunk egy nővérnek, akkor elég, ha akkor nyomban, fesztelen közvetlenséggel mondjuk: Bocsásson meg kedves nővér, én ezt nem akartam vagy másképp értettem, stb.

Az erény a középúton halad. Tiszteljük szent szabályunknak szép előírását, de túlzásokkal ne fokozzuk le méltóságát. Amikor rendjén van, járjunk el a kellő módon. Kérleljük meg egymást, amint a szent szabály előírja, alázatosan, szemrehányás nélkül. Így lesz azután ez az üdvös gyakorlat csakugyan a béke, az áldás és a szeretet forrása számunkra.

Szent hivatásunk szépsége. IV.

Iskolák árvaházak, nevelőintézetek.

(Folytatás.)

Hivatásunk e szép és fontos munkaterére vonatkozólag a megelőző cikkben csak arról tárgyaltunk, hogy mi a szeretet leánya tanítói hivatásában? Megállapítottuk, hogy a teljes Szentháromság segítőtársa. Őrangyal, a szülők helyettese. Ezzel azonban még nem világítottuk meg eléggé kiváltságos tisztségének szépségét.

Szép a tündöklő nap az égboltozaton, örömmel szemléljük ragyogását, de sokkal szívesebben gyönyörködünk a virágos rétben, az aranykalászos mezőben, a zamatos gyümölcsrel telt fáknban, a szabad természet ezer meg

ezer változatában. Pedig mindez nem más, mint — Isten akarata és egyéb bölcs behatásai mellett — a nap munkájának eredménye.

Ha a szeretet leánya az iskolában, árvaházban és nevelőintézetben az élő hit szellemében tölti be tisztségét, ha csakugyan Istennek méltó munkatársa és földi helyettese, akkor ő is szép munkakörének egén tündöklő nap, ahonnan önfeláldozó, munkás szeretetének áldó sugaraival minden gyermek lelke világában életet fakaszt, az erény virágait varázsolja elő és a jótettek nemes gyümölcseit érleli meg. Más szóval, ha közreműködik Isten kegyelmeivel és adományaival, munkálkodása nyomán százsziorta szebb és csodálatraméltóbb élet keletkezik, mint amilyent látunk a természetben.

Miként az éltető nap melege és hatása, nemcsak egy helyre, egy országra, hanem az egész mindenségre kiterjed, úgy a szeretet leányának működése sem szorítkozik csupán az iskola szűk falaira, hanem a gyermekek által kihat a családokra, az egész községre vagy városra, kiterjed az egész országra, az egész anyaszentegyházra, sőt végeredményben átnyúlik a sírontúlra is, az örökkévalóságba. B. e. Etienne atya, szent Vincének ez a méltó utódja, aki oly nagyon szívén viselte a társulatnak minden művét, szent lelkesedésében előkelő misszióknak, valószínű apostolkodásnak nevezi a tanító-nővérek munkakörét. Lássuk tehát a tanítói hivatás szépségét hatásaiban.

1. A lelkiismeretes, jó tanító-nővér elsősorban minden egyes tanítványának, azután az egyes családoknak és az egész községnek legnagyobb jótévedője.

a) Legtöbb jót művel közvetlen környezetében, a rábízott gyermekek körében. Munkás, átalakító szeretetének meleg sugarait ők érzik a legjobban, mert legközelebb állnak hozzá. Sok megható példa az életből mutatja, mily nagy áldás a szeretet leánya tanítványaira nézve.

Milyen mások a gyermekek az olyan községben, ahol nővérek tanítanak, mint ahol nincsenek nővérek.

A jó benyomások, az üdvös intelmek és oktatások, amik iskolás korában vésődnek a gyermek lelkébe, többé ki nem törölhetők. Már régen kimaradt az iskolából, de azért még mindig szeme előtt lebeg tanítónőjének jósága, buzgósa, önzetlensége, szelídsége, igazságos szigora stb. S amit akkor meg nem értett, azt később az élet forgatagában megéri, méltányolja s hálás érte. Mennyi áldó fohász száll fel Istenhez ilyen hálás szívekből, mennyi meleg érdeklődés úton-útfélen jó tanítónője iránt. Hány jó anya beszél gyermekeinek, nagyanya unokáinak a nővérről, aki tanította és nevelte. A jó, amit tett, nemzedékről-nemzedékre száll, sőt elhúzódhatik az utódokban a világ végéig. A nővér talán már régen künn porlad a temetőben, de emléke tovább él tanítványai lelkében.

Egy asszony korán jutott özvegységre. Bánatában sokszor kiment gyermekeivel együtt a temetőbe férje sírjához. Mindannyiszor a nővérek sírját is fölkereste, odatérdelt és imádkozott. A nagyobbik leányka egyszer kíváncsian kérdezte: „Mama, miért jövünk mindig ide imádkozni, hiszen a kedves nővérek nem tartoznak a rokonságunkhoz?” „Nézd leányom — mondotta az anya — a papa meghalt s ez nagy csapás számunkra; de hogy én még élek s nem csüggedek el nehéz sorsomban, azt Isten után annak a kedves nővérnek köszönöm, aki ebben a sírban nyugszik. Ő tanított arra, hogyan kell elviselnünk a keresztek és csapásokat, amiket Isten reánk bocsát. Ő tehát az én legnagyobb jótevőm.”

A gyermek öntudatlanul is megéri, hogy jó anya van és hálás érte. Lengyelőtiban a k. szolgáló-nővér jubileuma alkalmával, amikor ugyanis a falu java része üdvözölte tanító- és nevelőnőjét, egy 14—15 éves fiú is kivált a tömegből kis köszöntőt mondván, amelyet egé-

szen magától így fejezett be: „Köszönöm tiszt. főnöknő, hogy édesanyámat olyan jól nevelte.”

Mekkora áldás egy jó édesanya a családra, főképp gyermekeire nézve, arról is sok példát találunk az életben.

De ki tudná mindazt a jót felsorolni, amit a nővér tanítói és nevelői minőségében az egyesek lelkében művel. Ki tudja, hány meg hány serdülő leányt tart vissza a büntől, a ballépéstől egy-egy intelme? Hányat vezet vissza a jó útra tanítónőjének emléke? A tökéletesebb életre vonzó hány hivatást ébresztget és ápolgathat példájával és oktatásaival? Nos, nem fenséges misszió-e a tanítói hivatás?

b) A tanító-nővér működése a gyermekek által a szülőkre, a családokra is kihat és ott is gazdag gyümölcsöket érlel. Hány családban jutott ismét érvényre a böjti parancs, mivel a gyermekek erősek az engedelmisségben az Egyház parancsa iránt? Hány szülő meggy gyermeke kedvéért, mert az únszolja, vasárnap misére s járul többször a szentségekhez? Hány szülő óvatosabb beszédében gyermeke előtt, mert tudja, hogy az a nővéreknél csak szépet és jót lát, hall? Hány szülő tanult meg imádkozni gyermekeitől? Egyszóval a jól nevelt gyermek útján a családok is észrevétlenül nemesednek, megszentülnek és miként a gyermekekben, úgy bennük is gyökeret ver a hála és ragaszkodás jótevőik, a nővérek iránt.

c) Az áldásos hatás az egyes családokból az egész községre, illetve városra és az egész társadalomra kiterjed. Hogy mennyire méltányolja a nép a nővérek munkásságát az iskolákban, láthattuk főképen a kommun gonosz napjaiban. Ott, ahol a nővérek csakugyan méltóan töltötték be helyüket, az egész község vagy városrész a tanintézet védelmére kelt. A jó anyák szinte védőbástyát alkottak az intézet körül s inkább meghaltak volna, de a nővéreket nem engedték onnan elüzni. Jól tudja a gonosz lélek,

mily nagy hatalom a jó iskola, azért semmi ellen sem dühöng annyira, mint a kath. tan- és nevelőintézetek ellen. Nem szép misszió-e, nem magasztos feladat-e az, hogy buzgó munkálkodásukkal egész családoknak, községeknek és városoknak a színét megváltoztathatják?

2. A szeretet leánya tanítói hivatásában a hazának reménye és a társadalomnak mentőangyala. Igaz a mondás: „Akié az iskola, azé a jövő.” Világosan tanusítja ezt a szomorú jelen. Megtépázott országunk roncsain állva, minden szem az iskolák, a jövő nemzedék felé fordul. Beléhelyezi minden reményét; tőle várja a szebb jövőt, a szétdarabolt haza újjáalkotását. Igen sokat tehet e téren a nővér, ha az egyes tantárgyakban alapos képzettségével a közhasznú ismeretekben jártasságra, gyakorlatiaságra segíti gyermekeit, hogy később az élet bármely pályáján könnyebben boldogulhassanak és a társadalomnak életképes, tetterős egyedeivé váljanak. A tudomány, ügyesség, leleményesség nagyon jól megfér a vallásossággal; hiszen a közmondás is azt tartja: „Segíts magadon és Isten is megsegít.”

Lelkes, hazafias neveléssel a haza sorsára is nagy befolyást gyakorolhat a nővér, ha tanítványai szívébe vési a hazaszeretetet, az önzetlenség és áldozatkészség erényeit. Mindenesetre a hazáért síkra szállni nem a leánykák feladata; de a haza sorsa iránt való meleg érdeklődés, a részvét, a jóléteért való imádság minden honleány szívében égjen. Árpádházi szent Margit, boldog Kinga és Jolánta idején külföldön az a hír járta: „Ha élő angyalokat akartok látni, menjetek Magyarországba.” Nem térhetne vissza újból ez a szerencsés időszak, ha minden iskola, minden tanító és tanítónő szépséges, messzeható feladatát Isten szíve szerint teljesítené?

3. A szeretet leánya tanítói hivatásában végül az Egyháznak is reménysége, oszlopa. Oktató és nevelő

munkássága által terjed el és marad fenn a világon a tiszta hit és szent erkölcs, az öntudatos, mély vallásossággal, amely hithősöket és vértanukat, szenteket nevel. A szentek és nemzetek története, a múlt és a jelen fényesen bizonyítják ezt az igazságot.

a) Nyissuk fel a szentek életét vagy tekintsünk az égbe és nézzünk végig a szentek fénylő sorain. Hogyan jutottak a tökéletesség ily magas fokára? Isten irgalmának ugyan nincsen határa, sok szentben minden hiányt pótol az ő átalakító kegyelme, de általánosságban valamennyi szent hősi erényének alapja a jó nevelés és oktatás volt. Vagy a szülői házban vagy valamely intézetben részesültek erényes nevelésben.

Ki tudja, hány meg hány megdicsőült lélek köszöni örök boldogságát egy falun működő egyszerű nővérnek. És — miként szent Vince mondja — az ő oktatásai nélkül talán örökre elvesztek volna. Hány fiatal leány viszi szíve liliomát magával a sírba, mert nővéreknél nevelkedett, akik védték, óvták a világ romlottságától.

b) A nemzet történetében kimagasló egyéniségek nagysága és dicsősége is visszavezethető egy-egy lelkiismeretes nevelőre, tanítóra, akit ma már senki sem ismer és akinek neve is csak az égben van fölírva, ahol örökké élvezi a világ előtt ismeretlen nagy érdemeinek dicsőségét.

c) Azonban nemcsak a múltban, de a jelenben élő igazak lelkét is a vallásos neveléssel párosult alapos tudás tartja egyensúlyban.

A szeretet leánya tehát földet átalakító és eget benépesítő munkát végez, ha teljes odaadással, lelkiismeretesen felel meg tanítói hivatásának. Az Egyház azért mindig szerető gonddal örködik a tanítói kar felett. Méltányolva fárasztó munkáját, külön imába foglalja, külön védőszentet (Aquinói szent Tamás) rendelt számára s külön búcsúkat engedélyez a tanítóknak és nevelőknek.

Kiválasztott hadseregének tekinti, mely ha jól teljesíti feladatát, megállja a harcot a pokol minden ármánykodása ellen.

Ha a mai romlott világban — sajnos — túlsúlyban van a gonosz, és kevés a hithősök és vértanujellemek száma; ha a színházak, mozik tömöttek, a templomok pedig üresek, ha a fegyházak szűkek a gyilkosok és tolvajok befogadására, ha a dicsvágy, önzés és kapzsiság elnyomja az alárendeltséget és a szeretetet, ez mind-mind a jó nevelés hiányára vezethető vissza. A tudatlanság és vallástalanság minden gonoszságnak melegágya. Márianosztrán egy-egy szent misszió alkalmával nem egy szegény rabnő könnyezve vallja, hogy ha ő ezt előbb tudta volna, sohase jutott volna ennyire.

Kinek a számlájára írja majd föl ezt a mulasztást a jó Isten, ő tudja. A mi dolgunk az, hogy szent Vince és bold. Lujza leányai annál nagyobb erőfeszítéssel dolgozzanak országga terjesztésén Jézus hősi katonáinak módjára fárasztó, de fönséges szép munkakörükben. Igen, csodálatraméltó szép a tanítói hivatás, amelynek ilyen nemes, ilyen messzeható célja van.

Méltó és igazságos, hogy a szeretet leánya szíve egész szeretetével töltse be tanítói hivatását, Jézust, az isteni mintaképet követve, aki olyan nagyon szerette a gyermekeket és az ifjú lelkeket. Magához ölelte és megáldotta a kicsinyeket és jajt mondott azok fejére, akik egyet is közülük megbotránkoztatnak. Önmagát állítja oda a gyermekek helyébe, amikor így szól: *Aki egyet e kicsinyek közül jelfogad, engem fogad fel.* Igen, a tanító a gyermek, az ifjú Jézust szolgálja, az ő képét vési tanítványai lelkébe oktató és nevelő munkásságával.

Dicsőséges pálya! Mérhetetlen lesz egykor a tanítónővér jutalma; de a felelősség és büntetés is arányos ezzel, ha elmulasztaná vagy hanyagul végezné tanítói kötelességét.

Új hajtás a társulat életfáján.

Bizonyára kedves nővéreink általános érdeklődését elégíti ki, ha az alábbi sorokban — bár a lehetőség szerint csak nagy vonásokban — bemutatjuk szép társulatunk Benjaminját, a legújabb provinciát, amely ez év tavaszán a Cseh-szlovák birodalom kebelében jött e világra.

Az új tartomány igazgatója, főtiszt. Danielik úr maga írta meg lapunk számára megkapó hasonlatban a társulat életfáján kibontakozott új hajtásnak rövid történetét.

„Egyszer egy ág szomorú lett, mert észrevette, hogy egy kis rügyecske küzködik rajta. A rügy nemsokára fölfakadt, nőni kezdett és egy új ágacskává fejlődött. Búsult a régi ág, mert életerejének, nedveinek nagyrészét az új ágacskának kellett átengednie. De búsult az új ágacska is, mert kezdetben oly furcsa volt neki az önálló élet; úgy fájt neki a régi ágtól való el- és különválás. Így búsultak mind a ketten; mígnem ráeszméltek, hogy hiszen ez a dolog rendje: egyik ág a másiktól nő ki; a vékonyabb a vastagabból, a vastagabb a legvastagabból, a legvastagabb a törzsből; s hogy éppen ez által terjed a fa, s így válik terebélyessé; így mutatja, hogy van benne élet.

És a két ágacska elfelejtette bánatát és örülni kezdett. Örült a régi, mert büszkén érezte, hogy éppen őbenne működött a nagy fának életereje és hogy képes volt egy új ágnak életet adni. Örült az új ágacska is, hogy megnövelhette az ágak számát s így még terebélyesebbé, hatalmasabbá tehetette a nagy fát: a kedvès társulatot.“

Eddig a történet. Ehhez mi még a következőket fűzzük.

Mivel minden jó intézménynek legszilárdabb alapja és Isten szolgáinak leggazdagabb öröksége a szent szegény-

ség, az új tartománynak nagyontisztelendő Elüljárói is e nagy erény jegyében indultak útnak január havában az új szlovák tartomány megalapítására. A néhány láda holmit — amit magukkal vittek — sok nehézséggel, üggyelbajjal szállíthatták át a határon. Ideiglenes otthont egyelőre Nyitrán az iskolaházban találtak. Legfőbb gondjuk az volt, hogy az új tartománynak központot létesítsenek. Ez pedig a mostani nehéz viszonyok között óriási nehézségekbe ütközik. Meghatóan számolt be egyik levelében a nagyontisztelendő vizitátornő, Paczelt Agnella nővér. Ezt írja: „Kedves asszisztens-nővérrrel együtt központi házat mentünk keresni, de úgy jártunk, mint szent József szűz Máriával Betlehemben; mindenholnan elutasítottak bennünket.“

Isten segítségével most Nagyszombatban az árvaházban telepedhettek le, de jövőjük ott is bizonytalan még. Azonban reméljük, hogy szent Vince eme szavai az új tartományon is megvalósulnak: „Minél nagyobb szegénységgel és nehézséggel kezdődik valamely mű, annál biztosabb, hogy nagyobb dolgok véghezvitelére van hivatva.“

Iskola-nővéreink figyelmébe.

Isten segítségével a mostani nagy árakhoz viszonyítva elég olcsón sikerült elkészíttetni a kis mise-imádságos füzetkéket iskolás gyermekeink számára. Egy füzet ára 3 korona.

A kis füzet, tartalmát tekintve imakönyvet pótol, amiért is közös és magánhasználatra egyaránt melegen ajánlhatjuk. Felhívjuk azonban kedves nővéreink figyelmét arra is, hogy ne csak buzgón terjesszék, hanem még inkább azon fáradozzanak, hogy gyermekeik jól használ-

ják a füzetkéket. Nem tudjuk elegendő hangsúlyozni, mennyire fontos és lelkiismeretbe vágó kötelessége minden tanító-nővérenek, hogy tanítványai valamennyien alaposan ismerjék a szentmise lényegét, nagy értékét; szeressék és becsületes hallgatásának módjáról kellő tájékozottságot vigyenek ki magukkal az iskolából az életbe.

Ha ez sikerül, akkor erős alapra helyezték a gyermekek vallásos életének épületét, nem kell miattuk aggódniuk, mert míg a kegyelemnek ezt a legnagyobb forrását nem hagyják el, Isten sem hagyja el őket.

Kérjük tehát a kedves tanító-nővéreket, hogy e kis füzet segítségével magyarázzák meg nekik többször is a szentmisét és ahol csak lehet, honosítsák meg a közös misehallgatást. Ahol pedig ez nem lehetséges és a gyermekek csöndesen vesznek részt a szentmisén, ott győződjenek meg róla, hogy figyelmesek-e, és imádkozzák-e a miseimádságot? A nővér, aki a gyermekeket a szentmisére elkíséri, Isten előtt nemcsak a saját misehallgatásáért, hanem gyermekeiért is felelős.

Sok nővér — Istennek hála — nagy buzgóságot fejt ki e téren és gyermekein meg is látszik fáradságának eredménye, főképen a későbbi években. Azonban sajnos, az ellenkező sem éppen ritka eset. Nem egy elszomorító példa a multból tanuskodik arról, hogy a felnőtt leánykák, asszonyok, akik pedig éveken át jártak nővérekhez iskolába, némán ülnek, avagy állnak a szentmise folyamán, akár csak a faszobrok. Csak szokásból járnak néha-néha misére s így nem is részesülnek a szent áldozat gazdag gyümölcseiben. Étlen szomjan állnak az éltető forrás mellett, de nem merítenek belőle, mert nem oktatták őket erre annak idején.

Sokszor csodálkoznak a nővérek, hogy a gyermekek alig maradnak ki az iskolából, máris milyen könnyen elmulasztják a köteles misehallgatást; holott alapjában ők

az okai, mivel az iskoláztatás ideje alatt is inkább kényserből, mint szeretetből, a büntetéstől való félelemből, nem pedig vallásos meggyőződésből vettek részt a szentmisén.

Mennyi áldásban, kegyelemben és mily nagy égi jutalomban részesülnek majd a buzgó tanító-nővérek, ellenben milyen nagy lesz azok felelőssége, akik e tekintetben kötelességüket elmulasztják.

Végül arra is kérjük kedves nővéreinket, hogy az első pénteki szentáldozás meghonosításán is lelkesen fáradozzanak; ezt a kórházban működő nővérek is megtehetik. Nagy örömet és vigasztalást szereznek ezzel Jézus szentséges Szívének. Bár örömmel tapasztaljuk, hogy ezen üdvös szokás fellendítésén máris sokat tettek, mégis más országokhoz viszonyítva igen elmaradottak vagyunk. Egyik katolikus folyóirat közli, hogy Belgiumban a hó első péntekén a reggeli órákban, műhelyek, üzletek, hivatalok szünetelnek, mert a mesterek a legényekkel együtt, üzletemberek és hivatalnokok mind a templomban vannak az első pénteki áldozásra. Mikor jut szegény hazánk ennyire? De kezdjük meg legalább és tartsunk ki a buzgó apostolkodásban. Legyünk mi a szebb, a vallásosabb korszakhoz a szerencsés úttörők s a jövőndő nemzedék nagyobb buzgóságának minden áldásában részünk lesz.

Jegyzet: A miseimádságnál jelezve van, hogy Úrfelmutatáskor csendben imádkozzanak a gyermekek. Ez ugyanis az egyházi előírás szellemének és az áhitatnak jobban megfelel. Ahol azonban a hangos ima szokásban van és a főtiszt. plébános úr óhajtja, folytassák. De ahol nincs szokásban, ne is honosítsák meg.

Első híradás.

Úgy látszik, a Máriagyermek lapjának gondolata régi kívánság lehetett már több helyen; legalább is a beérkezett válaszok ezt bizonyítják. Hozzáfogtunk azért, hogy a legsürgősebb kérdéseket tárgyaljuk és rendezzük, mert csakis akkor léphet a kis lap tényleg elő, ha életútját jól előkészítjük, s a megélhetéshez szükséges föltételekről gondoskodunk. Ez természetesen nemcsak anyagi kérdés (ezt a minél nagyobb számú előfizetők biztosítják, ugye?), hanem elsősorban szellemi. Hogy e téren hamarosan biztosat tudhassunk, összeállítottunk egy tervezetet azokról a rovatokról, melyek a lapot betöltenék. Közöljük is ezt a tervet jó kedves olvasóinkkal, részben azért, hogy szíveskedjenek egészen őszintén hozzászólni, vajjon megfelel-e így várákozásuknak, kívánságaiknak, nem tartják-e valamelyiket fölöslegesnek, nem óhajtának-e másféle rovatot is, stb. Másrészt az a nagy célunk e közléssel, hogy kedvet ébresszünk kedves nővéreinknek a buzgó közreműködésére. Igenis, kérem, jól tudjuk, nem egy kedves nővérünknek adott a jó Isten annyi tehetséget, hogy valamelyik rovatba évenként 1—2 cikket tudna írni. Sőt az is bizonyos, hogy akár egy egész rovatvezetést is el tudna vállalni a szeretet egyik-másik leánya...

És ezzel el is döntik a lap sorsát; ha augusztus végéig elég mennyiségű cikk érkezik be, illetőleg kapunk írásbeli ígéretet arra, hogy bizonyos rovat szövegét elvállalják, január 1.-én megindulhat a lapocska 16 oldal terjedelemmel.

Most pedig nagy várákozással és reményekkel nézünk a jövő elé s hisszük, hogy kedves nővéreink hálás gyermeki szeretete a szeplőtelen Szűz iránt s nagy buzgalmuk a Máriagyermek ügyei érdekében áldásos, kitaró és sokoldalú tevékenységben fog megnyilvánulni.

Íme a tervezet:

Mária gyermeke.

A pauli szent Vincéről nevezett irgalmasnővérek vezetése alatt álló Mária-egylet havi folyóirata.

Rovatok:

Komoly, elmélkedő rész. Tárnya, célja: A szeplőtelen fogantatás tiszteletének terjesztése, fokozása. — Különbféle hit- és erkölcstani kérdések, esetleg sorozatos tételek. Az egylet szabályainak magyarázata.

Jeles mondások, idézetek a szentek s nagy írók műveiből.

Szépirodalmi rész. Szórakoztatásul komoly és víg tárgyú elbeszélések. Legendák, költemények. Szindarabok, monológok stb.

Beküldött egyleti hírek. Lelkigyakorlatok. Szakosztályok működése. Ünnepek. Tagfölvétel; halálozás. Az egylet történeti fejlődése stb.

Hírek, főképpen egyházi vonatkozásúak.

A hónap ünnepei. Imaszándékok. Kántorböjt. Az egyházas lelkiület ébrentartása stb.

Ismeretterjesztő rovat. Új könyvek. Olvasmányok jegyzéke. Esetleg gazdasági, háztartási stb. tanácsok.

Kérdés-Felelet.

Szerkesztői üzenetek.

Hirdetések. Katholikus cégek. De maguk a Mária-gyermekek is fölhasználhatják, pl. varrónőt keres, vagy ajánlkozik, úgyszintén tanítónői, nevelőnői stb. állásra. Amellett, hogy olcsón hirdethetnének, a lapnak némi jövődelmet is hozna.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

8. ÉVFOLYAM.

1922.

5. SZÁM

TARTALOM: Sz. Vince halálának évfordulójára. — B. Lujza Anyánk elvei. — Megújulás, X. — Sz. hivatásunk szépsége V. — Néhány szó a Mária-társulat vezetőihez. — A szívgyárda. — Szemléltető kép az életből. — Kérdések-feleletek. — Napsugár-szövetség. — K. nővéreink figyelmébe. — Szünórák. — Levélszekrény.

Szent Vince halálának évfordulójára.

Az alábbi sorokban egy megható szentbeszédet közlünk, amit Özsentsége XV. Benedek pápa ugyancsak 1921-ben, szent Vince halálnapjának előestéjén, a szeretet leányaihoz intézett, lelkimagányuk befejezése alkalmából.

Amit a szentséges atya az olaszországi nővéreknek mondott, az a szeretet valamennyi leányának szól. Kevés kivétellel mi is már mindnyájan elvégeztük évi szentmagányunkat. Hallgassuk tehát e jóságos atya szent szavait oly kegyelettel, mintha közvetlenül nekünk mondaná. E szent szavak ereje újítsa fel bennünk lelkimagányunk szent benyomásait és erős elhatározásait. Kegyelemteljes szavai hulljanak lelkiünkre, mint jótékony eső, mely a szívünkbe vetett jó magot életre kelti és gyümölcsözővé teszi.

A szentséges atya leereszkedő jósággal magas személye köré hívta a nővéreket és a következőket mondotta:

„A zsolozsma ünnepélyes órája van most, erre az esti officiumra hívogatnak bennünket a vatikáni bazilika szépen csengő harangjai, hirdelve az egész világnak, hogy akkor, amidőn az égen a nap leáldozik, az anyaszent-

